

קסם מחוץ לחוק

פרק 1

העיירה 'בורוקן', ממוקמת דרומית לאיסלנד. רוב העיירה נראית אפרורית למדי, משעממת ונטולת כל צבע או קסם. למעשה, אסור לומר שם את המילה 'קסם'.

אתם מבינים, לפני יותר מ-50 שנה, הקסמים הוצאו אל מחוץ לחוק. ראש העיר מר פרדריקסון דאג שלא יהיו יותר קסמים וכך לאט לאט, כל הקוסמים עזבו את העיירה וחלקם אף נעלמו באורח פלא. מה שכן, אט אט התווספו המון המון חיות סביב כל העיירה ובתוכה והיום, היום אף אחד כבר לא זוכר שפעם היו קוסמים ולמען האמת, אף אחד גם לא רוצה לזכור.

כולם עסוקים מידי בחיים שלהם, בעבודה שלהם ובכלל, תמצאו בן אדם אחד כיום שמאמין בכלל שיש דבר כזה - קסמים.

מה שמוביל אותנו אל ג'ייק. עוד יומיים הוא בן 12, הוא כבר ילד גדול. באחד מחיפושיו השיגרתים בעליית הגג שבביתו הוא נתקל בתיבה חומה, עשויה כולה עץ. על התיבה היה מנעול, אך הזמן עשה את שלו והמנעול כבר היה רקוב.

ג'ייק פתח את תיבת העץ הגדולה וגילה בתוכה שלושה יומנים עתיקים, היומנים היו כתובים בכתב יד והדפים היו דפי קלף, כמו של פעם, אפילו לא דפים עם הדפסה של מכונת כתיבה. לא, זה היה ישן יותר.

"ג'ייק! מה אתה עושה שם למעלה?!", אימו של ג'ייק צעקה והפחידה לרגע את ג'ייק, שהיה עסוק כולו ביומנים. "שום דבר!" צעק לה ג'ייק חזרה. הוא חטף את היומנים מהתיבה, סגר אותה וניסה לטשטש כל זכר לזה שהוא איי פעם התקרב אפילו לתיבת העץ הגדולה.

אחרי ארוחת הצהריים, ג'ייק ביקש רשות מאימו לצאת החוצה ולטייל בעיירה. "רק אל תתרחק יותר מידי. ותחזור בזמן לארוחת ערב!", הפצירה בו אימו. ג'ייק הבטיח.

הוא יצא בריצה מהבית, רץ כל הדרך מביתו, עקף את הגבעה החומה, דבר שדורש מאמץ, שכן הגבעה רחבה מאוד. מימין לבית של דוקטור פרג'יל ובמורד השביל לאגם, איפה שפעם

היו המון דייגים באזור ועכשיו נותר רק המזח הנטוש מימנו נהגו לדוג, זה היה המקום האהוב ביותר על ג'ייק.

לג'ייק לא היו המון חברים בבית הספר, הוא היה דיי מתבודד ותמיד אהב לבוא לפה, כי האווירה במזח הייתה לדבריו "קסומה ומרגיעה". גם כולם פחדו להגיע למזח הנטוש וזה המקום היחידי בו לא סבל מהקנטות של הילדים בבית הספר.

ג'ייק התיישב על המזח הנטוש, והוציא מתוך המעיל שלו את היומן הראשון משלושת היומנים שמצא. הוא פתח את היומן בעדינות, אחרי הכול, היומן ישן ביותר ואין לדעת אם הדפים שעשויים מקלף יחזיקו מעמד וגם הייתה המון רוח באותו יום אז הוא נזהר ממש.

הוא פתח את היומן. בדף הראשון היה כתוב בכתב דהוי "רכושו של פריצ'ט הגדול". מתחת לכותרת היה כתוב, בכתב פחות דהוי שנראה כאילו התווסף ליומן לאחר כמה שנים – "אל תמשיך הלאה! אלא, אם אתה רוצה לדעת את האמת. אם טוב לך כרגע בחיים, תסגור את היומן!".

ג'ייק קצת נבהל מהאזהרה המוזרה שהייתה רשומה בתחילת היומן. אבל הוא חשב עם עצמו לרגע: "אני תכף בן 12, אני מספיק בוגר בשביל להכיל את מה שכתוב שם וחופץ מזה, נכון לעכשיו, אין לי יותר מידי מה להפסיד". ג'ייק התרומם על רגליו וצעק אל האגם "יומן! אני מוכן!".

הוא העביר לעמוד השני, העמוד היה ריק. הוא העביר עוד עמוד ועוד עמוד ועוד עמוד. ג'ייק לא הבין, כשהוא פתח את היומן בעליית הגג הוא ראה שכתובים בו דברים. איך זה ייתכן שהכול נעלם? הוא חזר לעמוד הראשון וראה שהאזהרה כעת השתנתה וכתוב בה: "כמה אתה מוכן?". ג'ייק קצת נבהל וסגר את היומן.

אחרי כמה שניות פתח אותו שוב בעמוד הראשון, שוב אותן המילים "כמה אתה מוכן?" היו כתובות בהתחלה. ג'ייק הסתכל אל הצדדים לראות שאין אף אחד שצופה בו ואז השיב אל היומן: "מאוד. אני מאוד מוכן". הוא העביר דף ועדיין היומן היה ריק. ג'ייק התעצב במקצת ולא הבין מה קורה. הוא התיישב על המזח, היומן סגור בידו. ישב כמה רגעים, לפתע קם והחל לצעוק אל האגם- "שמעת יומן? אני מוכן! אני מוכן! מוכן!!!!!!".

לאחר מכן, לקח את היומן ופתח אותו בעמוד הראשון. לא היה כתוב כלום חוץ מ- "רכושו של פריצ'ט הגדול". הוא העביר לעמוד השני. בעמוד השני הייתה מפה של העיירה שבה הוא חי, מפה של בורוקן. אבל המפה בספר נראית שונה, הכול צבעוני במפה. הגבעה החומה שהוא תמיד חולף על פניה מתוארת במפה כ- "הגבעה הירוקה". גם הבית של

דוקטור פרג'יל נראה אחרת לחלוטין. למעשה, כל העיירה נראית שונה לחלוטין. הכול נראה חי יותר.

ג'ייק לא ידע למי לספר על היומן ועל המפה המוזרה שבו, חברים לא היו לו והוא לא יכל להגיד להורים שלו כי אז הם יידעו שהוא נגע בתיבת העץ החומה שבעליית הגג, כך הם יידעו שאף על פי שיש עליה מנעול, הוא עדיין פתח אותה.

הוא המשיך לקרוא ביומן. פריצ'ט הזה, בעל היומן, התברר כאבא של אבא של ג'ייק. הוא מעולם לא הכיר את אבא של אבא, כי הוא נפטר הרבה לפני שג'ייק נולד.

סבא של ג'ייק סיפר ביומן על עיירה משגשגת ומופלאה בה חיו יחד זה לצד זה אנשים רגילים וקוסמים. "קוסמים?" שאל את עצמו ג'ייק. יכול להיות שאולי סבא של ג'ייק כתב ספרי אגדות, הרי זה ידוע שאין כזה דבר קוסמים. ג'ייק המשיך לקרוא והחליט ללכת אחרי מה שכתוב ביומן, כל המקומות שסבא שלו מתאר, אלו מקומות שקיימים בעיירה, אבל הכול שונה עכשיו. למה הכול השתנה?

פרק 2

הבית של אליזבת סוויד, זו הייתה התחנה הראשונה ביומן. מסתבר שהבית שייך למשפחת סוויד כבר חמישה דורות. סבא של ג'ייק כתב ביומן שמתחת לבית, בחצר האחורית צריך לעמוד צריך עתיק שבתוכו יש תיבה שחורה. "מעניין אם הוא עדיין קיים", תהה לעצמו ג'ייק.

הוא החליט שהשעה הטובה ביותר ללכת לבית של אליזבת סוויד יהיה בחצות. ככה אף אחד לא יראה אותו שם, והוא לא יצטרך לספק הסברים מיותרים על מה הוא בדיוק עושה לה בחצר. שעת ארוחת הערב כמעט הגיעה והוא הבטיח לאימו שגם לא יתרחק יותר מידי וגם יחזור בזמן לארוחה. "נו, איפה היית?" שאלה אימו של ג'ייק.

"בטח הוא שוב הסתובב לבד במזח, נכון ג'ייק?" שאל אביו עם טיפה ייאוש בעיניים.

"תעזוב אותו, זה קשה להכיר חברים חדשים".

"מה כל כך קשה, סרי. הוא כבר בן 12. זה 12 שנה להכיר בהם חברים!".

"דווקא לא הייתי במזח" התערב ג'ייק. "טוב, הייתי בהתחלה, אבל אז הלכתי לטייל ופגשתי חבר חדש".

"איך קוראים לחבר החדש ג'ייקי, מי זה?" שמחה אימו.

"אה.. קוראים לו אמ.. פרי".

"אני מקווה שזה באמת חבר ולא חבר חדש כמו מרלין שהיה החבר החדש שלך שנה שעברה, אבל אף אחד לא ראה אותו".

"די, אבא. פרי הוא אמיתי. מחר אנחנו יוצאים להרפתקה".

"תזמין אותו לארוחה בסוף השבוע", התערבה אמא.

24:00. השעון המעורר של ג'ייק צלצל והוא מיד השתיק אותו כדי שלא יעיר את הוריו. הוא כבר היה לבוש ומוכן למשימה, לקח את המעיל שלו, דחף את היומן בפנים והתחיל ללכת מהר מהר לכיוון ביתה של אליזבת סוויד. הוא קפץ מעל הגדר שלה וקיווה מאוד שאף אחד לא ראה אותו עושה את זה. הוציא פנס והחל להאיר על היומן, כדי לראות את הציוור של החצר שלה בו.

כמובן שהכול היה שונה ביומן וגם הציורים היו כל כך צבעוניים שהוא לא האמין שהוא נמצא באותו מקום. "שלושה צעדים ימינה, צעד משמאל ליד העץ והנה... אין פה כלום". ג'ייק התחיל לחשוב שאין מה ללכת אחר המפה ביומן כי היומן ישן מידי ודברים הספיקו להשתנות. חוץ מזה לא היה שום צריך. הוא הגיע למקום שכביכול היה אמור לעמוד צריך אבל אפילו לא היו חתיכות של צריך או זכר לזה שפעם היה שם צריך.

ג'ייק התאכזב ובעט קצת בחול שבגינה, איפה שהיה אמור להיות הצריך. הוא פגע במשהו קשה ואחז ברגלו בכאב. "מה זה?..". ג'ייק התכופף והבחין שהוא בעט בתיבה שחורה, שאותה לא ראה פשוט כי היה חושך. הוא הרים את התיבה, היא הייתה קטנה יחסית בגודל של בלטה, אבל הרבה יותר קלה מבלטה. הוא הרים אותה והאיר עליה עם הפנס. הייתה כתובה עליה מילה בשפה שהוא לא מבין "דאוס", הוא אמר את המילה בקול וציפה שמשהו יקרה. כלום לא קרה. הוא לקח את התיבה איתו וחזר הביתה.

למחרת ב-7 בבוקר, ג'ייק הסתכל על השולחן איפה שהתיבה השחורה הייתה, כעת היא הייתה לבנה והיה כתוב עליה משהו אחר "אקס מכינה". מה זה אומר? חשב לעצמו ג'ייק. הוא חיפש במחשב, את הצירוף "דאוס אקס מכינה" – מושג בלטינית שפירושו "אל מתוך מכונה". ג'ייק ניסה לחפש ביומן משהו שקרוב לזה או שמדבר על זה. "הגבעה הירוקה 14:00 בצהריים". המשפט הזה הופיע ליד הכיתוב "דאוס אקס מכינה" בעמוד 42 ביומן.

"אתה מתכוון לבית הספר?! צעקה אימו של ג'ייק. "כן אמא!".

ג'ייק רשם לעצמו על פתק להיות ב-14:00 בגבעה.. טוב, החומה עכשיו. כל הזמן הזה שהוא היה בבית הספר באותו יום, הוא היה כל כך לא מרוכז עד שגריפ, בריון השכבה, לא הצליח בכלל לעצבן אותו. לינדי שג'ייק מאוהב בה כבר שנתיים לא עברה בראשו אפילו פעם אחת וגברת לימפל המורה, קצת התאכזבה מהעובדה שהפעם, ג'ייק לא השתתף בשיעור חשבון. אבל ג'ייק רק חיכה לשעה 14:00 וזה הדבר היחידי שעניין אותו באותו יום.

13:30, נישמע הצלצול המודיע על סוף הלימודים. ג'ייק היה כל כך דרוך שהוא קפץ ממקומו, זינק אל הדלת ורץ כל הדרך לגבעה החומה. הוא הגיע כעבור 10 דקות (שיא אישי חדש של ג'ייק) ויישב למרגלות הגבעה, פתח את היומן ובדק מה אמור לקרות עכשיו.

הייתה בידיו הקופסא השחורה שבבוקר כבר הפכה ללבנה ועכשיו היא נהייתה אפורה. ביומן היה כתוב שעד השעה 14:00 הקופסא צריכה להיות על ראש ההר ובדיוק ב-14:00 תפגע בה קרן אור מהשמש שתעמוד בדיוק במרכז השמיים. "אין בעיה" חשב לעצמו ג'ייק

והחל מטפס לראש ההר. ב13:57 הוא הגיע למעלה, כולו מתנשף, הוציא מהר את הקופסא והניח אותה ממש באמצע ראש ההר.

כעבור 3 דקות ג'ייק פשוט לא האמין למראה עיניו. הקופסא החלה מקבלת את כל צבעי הקשת בו זמנית. הקופסא החלה לזוז בעצבות, נישמע מעין בום קטנטן והקופסא פשוט נעלמה. במקומה של הקופסא שנעלמה הופיע מפתח קטן בצבע שג'ייק מעולם לא ראה בחייו. הוא כבר לא יכל לשמור על זה בסוד, מה שהוא ראה על הגבעה, הצבעים המטורפים והקופסא שהפכה למפתח. הוא חייב לספר על זה למישהו! הוא לא יכול לשמור על זה יותר בבטן.

הוא התחיל לקרוא ביומן עוד ועוד כדי לראות אולי יש שם הסבר למה שקרה. "קסם, זה היה קסם! אין שום הסבר אחר! קסםסםסם!!! " צעק ג'ייק מראש ההר "קסם!!!". הוא רץ את כל ההר בצעקות "יש קסמים! הכול נכון!". הוא התיישב למרגלות ההר והחל מדפדף ביומן וכשהגיע לשלושת העמודים האחרונים, הוא ראה חתימת שעווה אדומה שבה כתוב – מחתרת הקוסמים הגדולה.

"מחתרת קוסמים!? באמת יש קסם", הוא המשיך להגיד את זה בצרחות ובהתלהבות. אם היו לו חברים הוא היה ישר רץ ומספר להם, אבל לג'ייק לא היה אף אחד לחלוק את זה עימו ולכן, המשיך לצרוח בקולי קולות. יותר מידי בקולי קולות.

פרק 3

"לכבוד, סרי ומייקל, הוריו של הנער ג'ייק בון. הננו שמחים לבשר לכם שבינכם התקבל לפנימיית –מלקלום. עקב ציוניו מעל לממוצע שהוציא בבחינות הכלליות בבית הספר שלו. אנו נשמח אם כבר מחר יואיל בטובו להגיע אל שערינו כדי שיוכל להתחיל וללמוד בכיתה המיוחדת שלנו למצטיינים, במסלול המיוחד."

המכתב הזה היה כבר בידיה של אימו של ג'ייק כשהוא חזר כולו המום ממה שראה בגבעה החומה. "אמא! אמא! את לא מבינה מה קרה!"

"בטח שאני מבינה! ג'ייק! לא אמרת לי שעברת את המבחנים למלקלום בהצלחה יתרה!"

"מה?, איזה מבחנים?". אימו של ג'ייק הביאה לו לקרוא את המכתב. "רק שתדע לך, שאני ואבא מאוד מאוד גאים בך."

"זה אומר שאני צריך לעבור בית ספר? רגע אבל למה עכשיו? רק התחלתי את השנה?"

"זה גם היה נראה לי טיפה מוזר" ענתה אימו של ג'ייק. "על כל פנים, תארוז את החפצים שלך! זו פנימייה מצוינת והם מסכימים לממן את הלימודים שלך בה! תמיד ידעתי שאתה משהו מיוחד!"

"רגע אבל אמא, רציתי לספר לך.. " ג'ייק נקטע על ידי אימו שמיהרה אותו לארוז את כל חפציו.

"ומה אם אני לא רוצה ללכת?" הוא הצליח לסנן מבעד לדחיפותיה של אימו. "ג'ייק, עדיף שתלך לפנימייה, אולי גם תכיר חברים חדשים!"

בסופו של דבר, התלהבותו של אימו הכניעה אותו והוא הסכים ללכת לבדוק את הפנימייה מחר. הוא לרגע אבל לא שכח מכל מה שראה על הגבעה החומה והוא עדיין היה באנדרנלין מטורף.

למחרת בבוקר הוריו של ג'ייק ליוו אותו אל שערי הפנימייה. ג'ייק עדיין לא הבין בדיוק למה הם רוצים אותו שם, אבל הוא הסכים לבדוק. הוא לא בדיוק היה מעריץ של בית הספר הישן שלו ואולי באמת זה לטובה. ג'ייק נפרד מהוריו ונכנס פנימה.

הפנימייה הייתה עצומה מבפנים, כל כך הרבה מבנים, המון כיתות והמון תלמידים. לאחר סיבוב קצר הגיעה אליו היועצת של הפנימייה – דפי.

"אז אתה ג'ייק? שמעתי עליך הרבה מאוד. בוא מעבירים עכשיו הרצאה לכל המגוייסים החדשים של הפנימייה". "אה יש עוד חדשים?" השיב לה ג'ייק, וקצת שמח מהעובדה שהוא לא התלמיד החדש.

הוא הוכנס לכיתה בה כבר היו ישובים חמישה תלמידים. הוא התיישב ליד בחורה אחת שהציגה את עצמה ואת אחיה הקטן שישב לידה- "אני לירי וזה אחי הקטן מיקי". "נעים מאוד, ג'ייק". כעבור כמה רגעים נכנס המורה. מורה גבוה עם סבר פנים רציניות, הוא ישר ניגש לעניין. "תלמידים, אתם כאן כי, זו פנימייה מאוד מיוחדת עם מסלול הצטיינות נרחב וכולכם הוכחתם שאתם מעל לממוצע! תנו לעצמכם קצת מחיאות כפיים". חמשת התלמידים וג'ייק מחאו לעצמם כפיים, מה שנראה לג'ייק קצת מוזר אבל הוא לא רצה ליצור רושם ראשוני מוטעה ומחא גם הוא.

המורה המשיך "אני יודע, שזה בא לכם פתאום בהפתעה כל הגיוס שלכם לפה. פשוט אנחנו הבנו שאתם מיוחדים, ואולי אתם ראתם במקרה דברים מיוחדים בזמן האחרון? דברים שלא הייתם אמורים לראות..". המורה עצר והסתכל על התלמידים בצורה שטיפה הלחיצה את ג'ייק. "תלמידים אתם יודעים למה אני מתכוון? מישהו במקרה ראה משהו מוזר, שהוא לא יודע להסביר? שהוא אולי רוצה לדבר איתנו עליו?".

כל מה שעבר בראש של ג'ייק באותו רגע זה הדבר המוזר שהוא ראה על הגבעה החומה, אבל משום מה, הוא בחר שלא לספר את זה למורה. אף אחד מכל חמשת הילדים לא סיפר כלום. אחיה הקטן של לירי הרים לרגע את היד אך לפני שהמורה ראה אותו, לירי מיד השתיקה אותו. "משהו מאוד מוזר קורה כאן" חשב לעצמו ג'ייק.

התלמידים שוחררו להפסקת צהרים וג'ייק הצטרף אל לירי ואחיה הקטן מיקי. הוא מעולם לא אכל צהרים עם חברים ובטח שבטח לא עם בת. החמש דקות הראשונות עברו בשקט מוחלט ואף אחד מהם לא דיבר. אחרי כמה דקות נוספות ג'ייק לא יכל יותר להיתאפק.

"ראיתי אתמול משהו מוזר! וישר שחזרתי הביתה אמא שלי אמרה לי שהתקבלתי לפנימייה הזאת!". "שששש..". השתיקה אותו לירי. "אל תצעק. הם מחפשים".

"מי מחפש את מה?" השיב ג'ייק

"הצוות של הפנימייה. משהו מוזר קורה פה. לפני כמה ימים, אני ומיקי היינו ליד האגם וראינו דמות כלשהיא והיא עשתה משהו שפתאום הכול היה צבעוני. אני לא יודעת איך להסביר את זה וזה נישמע טיפשי. אבל אחרי שזה קרה, סיפרתי את זה לאבא שלי ואחרי יומיים אני ומיקי כבר היינו פה. כל מי שכאן ראה משהו מוזר עם צבעים. אבל דיברתי כבר עם כמה תלמידים שנמצאים פה כבר כמה חודשים והם כבר לא זוכרים את זה, הם אומרים שהם פה כי זו פנימייה עם מסלול הצטיינות ושהם נבחרו כי הם הכי טובים. ואני נשבעת אבל שיש פה הרבה מאוד ילדים שלא נראים מחוננים כל כך".

"אני לא מבין.."

"הצוות של הפנימייה, הוא רוצה שנגיד להם מה ראינו. ואחר כך אנחנו כבר לא נזכור את מה שראינו". ג'ייק שם לב שלירי נהייתה יותר ויותר בלחץ מרגע לרגע ככל שהיא דיברה על זה יותר.

"זה קסם". אמר לה ג'ייק בנחרצות.

"מה קסם?" הופתעה לירי.

"אני מצאתי יומנים בעליית הגג שלי ועשיתי מה שהיה כתוב בהם ואני גם ראיתי את הצבעים. יש מחתרת של קוסמים, הם אמיתיים. אסור לך לספר על זה לאף אחד אבל, מבטיחה?"

"מבטיחה".

"שגם מיקי יבטיח".

"הוא מבטיח".

פרק 4

במהלך אותו שבוע, כל יום ג'ייק, לירי, מיקי ועוד ילדים נשלחו לשיחות עם היועצת ועם המנהל ועם כל מיני מורים כדי שיגידו להם האם הם ראו במקרה משהו מוזר לפני כמה ימים. "למה זה משנה?" שאל ג'ייק באחת השיחות את היועצת.

"אנחנו פשוט רוצים לעשות מעין ניקוי כזה לפני שתתחילו ללמוד פה, שתפתחו מעין דף חדש אתה מבין?"

"מה כאילו למחוק את הזיכרון?"

היועצת נבהלה "מה פתאום! פשוט דף חדש, נקי".

בהפסקת הצהריים ישב ג'ייק עם לירי ומיקי, זה כבר היה קבוע והם הפכו לחברים מאוד טובים. ג'ייק סיפר להם על היומנים והם החליטו שהדרך היחידה להבין מה קורה היא לברוח מהפנימייה, ללכת לבית של ג'ייק, להביא את שני היומנים ולראות מה כתוב בהם. הם רק לא ידעו שהם דיברו שוב קצת יותר מידי חזק והשומר של הפנימייה שבמקרה היה בחדר האוכל, שמע אותם.

למעשה, הוא לא היה שם במקרה. רוג'ר, שומר הפנימייה, היה מבוגר. הוא בעצם בין הראשונים שלמדו בפנימייה. עוד בזמנים שהכול היה צבועני. מאז רוג'ר משמש כמעין סוכן של הפנימייה, אם הוא שומע דברים חשובים, הוא מעביר את זה הלאה לצוות. אבל הפעם רוג'ר הרגיש שיש פה משהו מעבר.

הוא ניגש אל החבורה, התיישב לידם. ג'ייק, לירי ומיקי לא הבינו ממש מה קורה. "מסוכן לדבר פה, בואו למבנה של השומר היום אחרי שאתם מסיימים את הלימודים ותחפשו אותי". אחרי שסיים, רוג'ר קם והלך בלי לחכות לתגובה.

"מי זה?" שאל ג'ייק.

"זה השומר של הפנימייה", השיבה לו לירי.

"מה לדעתכם הוא רוצה מאיתנו?"

הם החליטו שאין להם מה לפספס. ולאחר שסיימו את "יום הלימודים שלהם", שכלל עוד שאלות וחקירות ושאלות. התייצבו השלושה במבנה של השומר.

"אני רואה שהצלחתם להגיע". ג'ייק מיד התפרץ לדבריו של רוג'ר – "למה אמרת לנו לבוא? אתה גם רוצה לשאול אותנו אם ראינו משהו מוזר?".

"אני יודע שראיתם. אני רוצה להציע לכם הצעה. שמעתי שאתם רוצים לברוח מכאן, אני יכול לעזור לכם לעשות את זה".

"למה שתעשה את זה?" התפרצה מיד לירי.

"אני הייתי פעם כמוכם. וראיתי איך כבר כמה ימים הם לא מוציאים ממכם כלום. אתם כנראה לא שייכים לפה, אני אעזור לכם לצאת מכאן".

"ומה אנחנו נצטרך לעשות?" שאל ג'ייק בחשדנות.

"כלום" השיב רוג'ר.

זמן הבריחה מהפנימייה נקבע לסוף השבוע, אז הכי פחות שמים לב לתלמידים וכולם עסוקים בחופש. ככה לפחות רוג'ר הסביר להם.

בלילה של יום שישי, התייצבו ג'ייק, לירי ומיקי במבנה של השומר. רוג'ר הראה להם פרצה בגדר ואמר שהוא עכשיו לא יסתכל לשם ושילכו מהר. הילדים הודו לרוג'ר, אפילו שעדיין המצב היה נראה להם פשוט מידי מכדי להיות אמיתי.

והם צדקו.

כי כשנפרדו, רוג'ר הכניס מתקן איתור קטנטן לכיס המעיל של מיקי. בינתיים החבורה ברחה דרך הפרצה בגדר והם החלו לרוץ לכביש הראשי בכדי לנסות להשיג משם מונית. עוד נשאר לג'ייק כסף שההורים שלו הביאו לו כדי שיקנה דברים בפנימייה. וגם ללירי ולמיקי היה קצת כסף שהצליחו לשמור.

כעבור כמעט חצי שעה הם מצאו מונית "בורוקן, הפרדס 56" אמר ג'ייק. והביט בלירי ומיקי. "שם אני גר" הסביר למיקי ולירי. והוסיף - "החבאתי את היומנים בחדר שלי. פשוט ניכנס בשקט, ניקח אותם ונלך".

"יש לך משהו לאכול בבית". שאל מיקי.

"נסתדר" ענה לו ג'ייק וחייך אל לירי.

רוג'ר הביט איך הם עולים למונית ונעלמים בכביש המתפתל אל תוך הלילה.

הוא הוציא את מכשיר הקשר שלו ולחץ על הכפתור האפור הגדול, נשמע צליל. "הם בחוץ. הם בדרך, כן. אני יוצא אחריהם."

פרק 5

רוג'ר עקב אחרי ג'ייק, לירי ומיקי בעזרת מכשיר המעקב שהכניס לכיס המעיל של מיקי. כשהוא הגיע אל מחוץ לבית של ג'ייק, כולם כבר היו בפנים, מתכוננים לצאת החוצה עם היומנים ועם קצת אוכל לדרך.

לפני שהשלושה יצאו הם פתחו את היומן השני. כמו ביומן הראשון גם עליו היה רשום "רכושו של פריצ'ט הגדול". ג'ייק הסביר בגאווה שזה סבא שלו ושהוא היה קוסם. מתחת לשם של סבא של ג'ייק היה רשום "אתם מוכנים?" בכתב יד שנראה כאילו התווסף ליומן לא מזמן. השלושה הנהנו בהסכמה והעבירו לדף השני.

בדף השני היו המון רישומים שסיפרו על מחתרת הקוסמים וכל מה שקרה פעם. איך הכול היה חי יותר וצבעוני ואז ראש העיר של העיירה בורוקן החליט שלא יהיו יותר קוסמים בעיירה. הוא רוצה לשלוט בעיירה והוא לא רוצה מתנגדים שיכולים להוות לו צרות עם הכוחות שלהם. המחתרת ברחה לעיירה אחרת והסתתרה שם, אבל גם משם היא גורשה.

המפה ביומן מלאה בהוראות ומסבירה בדיוק לאן צריך ללכת ומה צריך לחפש. עכשיו התברר בפניהם של החבורה שזה אמיתי לחלוטין מה שהם ראו.

הפנימייה, שמנוהלת על ידי ראש העיר שהוא הבן של ראש העיר שסילק את הקוסמים, מנסה למחוק לכל הילדים שראו קוסמים את הזיכרון כדי שאף אחד לא יתנגד למשטר שראש העיר מנהל. "אנחנו הולכים!" הכריז ג'ייק. "קחו מה שנראה לכם, צריך להוציא את האמת לאור! תחנה ראשונה העיר פלונפיר".

העיר פלונפיר היא העיר השכנה של בורוקן. זאת הייתה התחנה הראשונה ביומן אליה סולקו בהתחלה כל הקוסמים. היא גם לא רחוקה מידי והחבורה הגיעה אליה לקראת הבוקר באופניים. אחריהם כמובן עוקב כל הזמן רוג'ר השומר של הפנימייה.

כשהגיעו לעיירה הם לא יכלו שלא לשים לב לדמיון שיש בינה לבין בורוקן. גם זאת עיירה אפורה מאוד, הכול נראה דהוי ומת, המון חיות מתרוצצות שם ללא השגחה. הרבה יותר חיות מבבורוקן, הכול נראה מאוד מוזנח.

הם פתחו את היומן והלכו לפי המפה לבית עם גג אדום דהוי. על פי היומן זהו הבית של חזנה פיפל, או לפחות זה היה. לירי דפקה על הדלת שלוש פעמים, כפי שהיה כתוב ביומן שצריך לדפוק.

אישה גדולה ומלאה פתחה להם את הדלת, היא הייתה זקנה מאוד והעיניים שלה היו קטנות כל כך, קצת כמו של חולד. גם נראה כאילו היא מסנוורת מאוד מהשמש ולא רגילה אליה בכלל. הגברת המלאה הסתכלה עליהם במשך כמה שניות בלי לומר מילה ואז לבסוף שאלה "מי אתם?". לירי השיבה שהם מהעיר בורוקן. וג'ייק השיב "את רוזנה?".

הגברת המלאה הסתכלה עליהם ואמרה בחשדנות "מי רוצה לדעת בדיוק?". ג'ייק הוציא מהמעיל שלו את היומן. "תיכנסו מהר!" השיבה רוזנה בלחץ.

הבית של רוזנה אומנם נראה דהוי ואפרורי מבחוץ אך מבפנים ככל שנכנסים יותר פנימה הוא מקבל הרבה יותר חיים והדברים הרבה יותר צבעוניים. השלושה מעולם לא ראו כאלו דברים ומיקי פשוט לא יכל להפסיק לגעת בכל מה שראה.

"מי נתן לך את היומן הזה?" רוזנה דרשה לדעת. ג'ייק הסביר לה שהוא מצא אותו בעליית הגג ושזה של סבא שלו. לאחר מכן, לירי סיפרה לרוזנה אודות הפנימייה וכל מה שקרה להם ושהם בדרך להחזיר את הקסמים לחוק ושהם הולכים למצוא את המחותרת! "למצוא את המחותרת?! אין יותר מחותרת. כדאי לכם לארוז את החפצים שלכם ולחזור הביתה ילדים. זה לא בשבילכם כל זה ואין יותר קוסמים בעולם".

"את קוסמת?" שאל אותה מיקי. "לא." השיבה רוזנה בנחרצות. "אין יותר קוסמים, אין קסמים. קחו את עצמכם ותחזרו הביתה".

ג'ייק ולירי ממש לא השתכנעו מההצגה הזאת שרוזנה עשתה. אבל הם אמרו לה תודה על קבלת הפנים, לקחו איתם את מיקי ויצאו.

"ג'ייק, לא נראה כאילו בעיירה הזאת יש קסמים בכלל, מה כתוב ביומן?" שאלה לירי.

"כתוב שהמחותרת הייתה כאן, אבל שהם רק עברו כאן והם הלכו לעיירה אחרת כעבור כמה זמן. אבל לא רשום לאיזו עיר".

שלוש דפיקות, רוזנה שוב שמעה את שלוש הדפיקות ונחרדה. היא פתחה את הדלת בחשש ושוב ראתה מולה את חבורת הילדים שהרגע היא הוציאה מביתה.

"למה חזרתם?".

"צדקת, באמת אין פה יותר קוסמים. אנחנו רוצים לדעת לאן המחותרת הלכה אחרי שהם עזבו את העיירה הזאת?". אמר ג'ייק.

"אני לא יודעת על מה אתם מדברים" השיבה רוזנה.

"את רוזנה! השם שלך כתוב פה, את הכרת את סבא שלי והבית שלך יש בו משהו אחר, הכול שם עם צבעים. את יודעת על מה אנחנו מדברים". ג'ייק כבר התעצבן שהוא צעק חצי מהדברים האלו. רוזנה ממש נלחצה שמא יעלו עליה ופשוט הצביעה לכיוון הצפון.

"שם! עכשיו תלכו מכאן מהר, לפני שהם יבואו!".

לפני שהם הספיקו לשאול מי זה "הם", רוזנה כבר טרקה את הדלת והלכה להתחבא.

"איזו עיירה היא צפונית לפלונפיר?", שאל ג'ייק. לירי פתחה את המפה והשיבה – "אנחנו הולכים לאמרלדו!".

"אמרלדו. הם אמרו שהם הולכים לאמרלדו. ולדעתי יש קוסמת שמתחבאת בפלונפיר. תבדקו את הבית שלה, זה הבית היחידי שיש לו גג אדום דהוי בעיירה הזאת".

"קיבלנו, רות עבור. תודה רוג'ר, אנחנו בדרך לשם".

פרק 6

כשהגיעו השלושה לאמרלדו, המצב לא נראה יותר טוב. גם העיירה הזאת הייתה אפורה, משעממת ודהויה. ובצורה מוזרה ככל שהם עברו מעיירה לעיירה התווספו יותר ויותר חיות משוטטות. הם עקבו אחר הרמזים ביומן והלכו מבית לבית עד שהגיעו לבור שפעם שימש כמאגר מים ענקי. הבור היה יבש ולא נשאר בו אף שריד שמוכיח שפעם היו בו מים. "מה כתוב ביומן?" שאלה לירי את ג'ייק.

"כתוב שבתחתית המאגר אנחנו צריכים למצוא דלת, אבל זה לא הגיוני, איך הייתה שם דלת אם היו מים פעם ואם היו מים ועכשיו אין, אז לאן נעלמה הדלת?".

השמש החלה כבר לשקוע והם עדיין התהלכו בבור הענקי מחפשים אחר סימנים לדלת. מיקי התעייף והתיישב על החול והחל לחפור ולגעת בחול מרוב שעמום. "איה!".

ג'ייק ולירי הסתובבו מהר ורצו אל מיקי. מיקי ישב על הריצפה אוזב בידו. "מה קרה?!" שאלה לירי. "החול נתן לי מכה ביד" ענה לה מיקי. ג'ייק ולירי הסתכלו זה על זה, בוחנים את החול. ג'ייק התכופף והחל לגעת בחול עד שפתאום ידו חשה במשהו קשה ולא חולי.

הוא החל להזיז את החול רק כדי לגלות עיגול כסוף, הוא הזיז עוד ועוד חול.

"זאת ידית!" צעקה לירי בהתרגשות.

במשך רבע שעה הם הזיזו את החול עד שנגלתה בפניהם דלת. סתם דלת ששכבה על החול. הם לא הצליחו להרים את הדלת והם גם לא הצליחו לפתוח אותה. הם התיישבו על הדלת בייאוש. השמש כבר שקעה מזמן וכעת הם תקועים באמצע בור מלא בחול ועוד בחושך.

רשרושים מוזרים הגיעו משפת הבור, כאילו מישהו דורך על עלים יבשים. השלושה לא הצליחו לראות אם יש שם מישהו כי היה כל כך חשוך, אבל הם בהחלט התחילו לפחד. "מה נעשה עכשיו עם הדלת? עכשיו שמצאנו אותה?" שאלה לירי. "כתוב ביומן שצריך לפתוח אותה, אבל אני לא מבין איך נפתח אותה". השיב לה ג'ייק. "מפתח", אמר מיקי. "מפתח! מפתח!" חזר על עצמו שוב ושוב. "אין לנו מפתח" אמרה לו לירי והרגיעה אותו.

הרשרושים משפת הבור גברו. וצללים מוזרים החלו להופיע. השלושה התקבצו יחד על הדלת שבחול ולא זזו. לפתע ירדו אל הבור שלושה צללים שחורים והתקרבו אליהם. לאחר כמה שניות, הצללים היו מאוד קרובים אליהם ולפתע נוצר מעין עיגול של אור לצידם של שלושת הצללים.

האור חשף אותם והם נראו כמו שלושה זקנים מקומטים בגלימות שחורות ארוכות. "מה אתם עושים פה ילדים!?" נזף בהם אחד מהזקנים. זה היה זקן עגלגל ונמוך עם אף בגודל של תפוח אדמה ואוזניים בולטות, שיער לבן ומשקפיים. הוא עמד לצידם של עוד זקן, גבוה עם שיער רק בצדדים של הראש וזקנה עם עיניים גדולות.

"אנחנו צריכים למצוא את המפתח" השיב לו ג'ייק בפחד. "תלכו מפה ואל תחזרו, כבר עשיתם מספיק נזק לרוזנה! הם מחפשים אחריכם והם יגיעו אלינו ואנחנו לא מוכנים עדיין!". השיב הזקן העגלגל. "לכו!".

"אבל אתם לא מבינים, אני מצאתי את היומנים של סבא שלי - פריצ'ט הגדול והיה כתוב שם שיש מחתרת.. ששש! מה פתאום אתה צועק כאלו דברים!" הזקנה מיהרה לעצור את ג'ייק מלהמשיך לדבר.

בינתיים למעלה, רוג'ר השומר של הפנימייה כבר היה מוכן להסגיר את שלושת הזקנים שהיו בעצם שלושה קוסמים מהמחתרת. הוא רק חיכה לרגע המתאים.

למטה בבור, מיקי החל לתפוס את הגלימה של הזקן הגבוה ולצעוק "אתה קוסם נכון? אתה קוסם?". הזקן הגבוה לא יכל להמשיך לעמוד בשקט הוא הוציא מין מקל עץ, לחש משהו ואחרי שניה מיקי הפך לסנאי. לירי הייתה בשוק והחלה לבכות "למה עשית את זה?! זה אח שלי! תחזיר אותו בחזרה". ג'ייק עמד בהשתאות והחל למלמל "אתם קוסמים! אתם מהמחותר!".

רוג'ר קפץ אל הבור והבהיל את כולם. "אתם עצורים על מעשה קוסמות!", צעק על שלושת הזקנים. לירי וג'ייק לא ידעו איך להגיב להופעתו הפתאומית של רוג'ר.

שלושת הזקנים החלו להתקדם אל רוג'ר, הוא נרתע מעט עד שהם דחקו אותו לפינה. "אנחנו סיימנו להיעצר, עכשיו אתה עצור שלנו". פתאום הכול היה חשוך.

ג'ייק, לירי, מיקי שעכשיו היה סנאי ורוג'ר מצאו את עצמם קשורים על ריצפה בתוך מרתף.

הזקנה עם העיניים הגדולות החלה לדבר: "אתם כולכם עצורים בעוון חשיפת מחתרת הקוסמים. ג'ייק החל לצעוק "אני אבל בצד שלכם! מצאתי את היומנים".

"תגיד לי על איזה יומנים אתה מדבר, כל מה ששמענו ממך כל הזמן זה יומנים יומנים!" ענה הזקן העגלגל בחוסר סבלנות. "תן לי כבר את היומנים האלו!". ג'ייק נתן לזקן העגלגל את היומנים. שלושת הזקנים הסתכלו עליהם, "את האחרון לא פתחת?" שאלה הזקנה עם העיניים הגדולות.

"עוד לא הגעתי אליו, היינו רק בשני. חיפשנו את הדלת והיה חסר מפתח".

"עשית כל מה שכתוב ביומן הראשון?" שאלה הזקנה.

"כן". השיב לה ג'ייק.

"אז איפה המפתח?" שאלה הזקנה והעיניים הגדולות שלה נפערו עוד יותר והפכו לגדולות ממש.

"איזה מפתח?" שאלה ג'ייק מנסה להתרכז, אולי פספס משהו.

"ביומן הראשון, מצאת קופסא שחורה...". ג'ייק החל לחפש בכיס המעיל שלו ולפתע הוציא מפתח. הקופסא השחורה, שהפכה ללבנה ואז לאפורה, היא בסופו של דבר הפכה

למפתח. ג'ייק פתאום נזכר בהכול. הוא שלף את המפתח והביא אותו לזקנה עם העיניים הגדולות.

"מאיפה אמרת שיש לך את היומנים האלו?" שאלה הזקנה.

"אני חושב שזה היה שייך לסבא שלי – פריצ'ט הגדול".

"תביאו את הילד הזה אלי". אמר הזקן הגבוה.

פרק 7

"איך קוראים לך?" שאל הזקן הגבוה את ג'ייק.

"ג'ייק בון".

"אתה מבין מה קורה פה ג'ייק?"

"אני יודע שאתם קוסמים". השיב ג'ייק. הזקן הגבוה אמר לג'ייק ששמו דוניק והוא הכיר את סבא של ג'ייק, הוא למעשה למד אצלו קוסמות כשהוא היה צעיר. מאז שהוציאו קסמים וקוסמים מחוץ לחוק המחותרת מתחבאת כאן בעיר אמרלדו.

המפתח שג'ייק מצא לדלת שימש בעבר כמעבר סודי מאמרלדו לעיירה של ג'ייק בורוקן, אבל כבר שנים הוא לא בשימוש.

"למה אתם לא משתלטים מחדש על העיירה?" שאל ג'ייק.

"חסר לנו מישהו. אתה מבין לפני שנים כשכל זה קרה, ילד אחד קיבל כוחות קסומים ביותר. הוא המפתח האמיתי להשתלטות שלנו, הוא החוליה החסרה. רק אתו אנחנו נוכל לחזור".

"אני מצטערת להפריע רגע, אבל מה עם אח שלי?" לירי קטעה את רצף השיחה.

"אח שלך.. אה הסנאי. כן זה מה שקרה להרבה מאוד אנשים שחשפו אותנו, לא תהיתם לעצמכם למה יש כל כך הרבה חיות משוטטות בכל מקום ובמיוחד כאן באמרלדו?" ענה לה דוניק, הזקן הגבוה.

"תחזיר אותו?" שאלה לירי בחשש.

"אנחנו נבדוק את זה יותר מאוחר, תשמרי עליו בינתיים. ג'ייק, אני צריך שתיקח את היומן השלישי ותעזור לי להבין איך אנחנו מוצאים את החוליה החסרה, איפה הילד הזה שקיבל את הכוחות הקסומים שיעזרו לנו לחזור".

"מה איתי?", קטע אותם פתאום רוג'ר. "מה אתם הולכים לעשות איתי? שתדעו לכם שכבר עכשיו כל צוות הפנימייה וראש העיר של בורוקן בדרך לכאן לשחרר אותי!".

"איזו פנימייה?" שאל הזקן העגלגל.

ג'ייק ביקש שישחררו את לירי ואת מיקי הסנאי ושלושתם ישבו יחד עם שלושת הקוסמים והחלו קוראים ביומן השלישי.

ביומן השלישי היה פירוט מדוייק של הפנימייה ותאריכים ספציפיים ביותר. "רוג'ר, אתה אמרת שלמדת בפנימייה כשהיית ילד, לא?" שאל ג'ייק.

"כן. באמת למדתי שם פעם, אבל אני לא זוכר יותר מידי. עכשיו אני עובד שם, זה הכול!"

אחרי בירור קצר ושאלות רבות לרוג'ר התברר שהוא למד בפנימייה כשהיא נפתחה. למעשה רוג'ר לא זכר את זה, אבל הוא היה הילד הראשון שהובא לשם.

"למה שיפתחו פנימייה רק בשביל ילד אחד? זה לא מוזר קצת?" שאלה לירי.

"לא אם יש משהו מאוד מיוחד בילד הזה" השיבה הקוסמת עם העיניים הגדולות. "אמרת שקוראים לך רוג'ר?" היא החלה מתקרבת יותר ויותר אל רוג'ר שנלחץ וככל שהוא נלחץ יותר ויותר הוא הרגיש מוזר יותר ויותר. הרגליים שלו ליתר דיוק, הרגישו מוזר יותר ויותר. לפתע הוא הרים קצת את המכנס שלו וראה שהגרביים שלו, לא היו כמו שזכר אותן, הן היו פתאום בצבע מוזר כזה. צבע שהוא לא זכר שראה הרבה מאוד זמן. הגרביים שלו הפכו צהובות.

שלושת הקוסמים הסתכלו בתדהמה על רוג'ר.

"איך עשיתי את זה?!" רוג'ר נדהם. "מה עשיתם לי?! למה זה קורה?"

"דוניק, אני חושבת שאנחנו מוכנים. שאני אקרא לשאר?" אמרה הזקנה עם העיניים הגדולות.

"תקראו לכולם ותגידו להם שאנחנו יוצאים מעל פני השטח, מצאנו את החוליה החסרה".

ג'ייק ולירי הסתכלו על רוג'ר ועל איך שהגרביים שלו פתאום נצבעו בצבע שהם מעולם לא ראו. הם הבינו שרוג'ר לא היה סתם השומר של הפנימייה. הוא עבר שם שטיפת מוח כשהוא היה ילד, הוא היה הילד הראשון כנראה שדיבר שם על קסמים אחרי שהם הוצאו אל מחוץ לחוק. אבל הוא לא סתם דיבר על קסמים. הוא היה קוסם, הוא החוליה החסרה.

